

PRIESTOR PRE ŽIVOT

Cena 10 Sk. Pri pouličnej distribúcii je časopis zdarma, ale budeme radi, keď jeho vydávanie podporíte sumou 10 Sk. Tým umožníte nielen vydanie ďalšieho čísla, ale podporíte aj budovanie verejných kempov na Slovensku pre ľudí v núdzi.

3/2006, IV. ročník

žiadne reklamy,
žiadne zaujímavosti,
ktoré nepotrebuje
poznať - iba život

www.priestorprezivot.sk

Letecká správa

Teraz sme na rade my, vtáky, aby sme vám oznámili, že vy, ľudia, sa správate zle.

Už nevládzeme viac žiť natlačené vo vašich zvieracích koncentračných táborech. Vyrastáme bez slniečka, bez trávy, na podivnej strave, dopované antibiotikami, aby sme to vôbec prežili. A potom zomierame príšernou smrťou na bežiacom páse, počujúc smrteľné výkriky našich druhov. Váš však zaujímajú iba zisky a nešetrite pri tom ani prírodu, ani náš zvieratá. Pred nami ste už dostali upozornenie prostredníctvom kráv a býkov, ktorých ste chovali pomletými kosťami jeho vlastného druhu. Nepočuli ste ani varovanie, pre ktoré sa obetovali

naši štvornohí kvičiaci priatelia a ani včely, ktoré vám po stáročia neúnavne slúžia. Ani my, vtáky, sa neváhame obetovať, aby ste si všimli, že nekonáte správne, a aby ste sa zastavili v bezcitnom správaní.

Nič cennejšie ako naše životy nemáme, čím by vám mohlo byť ukázané, že niečo dôležité nie je v poriadku. Dávajte si však pozor, aby ste si uvedomili, čo činíte, lebo aj vaše telá sú podobné našim a podliehajú zákonom prírody. Nech vám smrť miliónov zvierat, ktorú ste svojím konaním spôsobili, otvorí oči a odvedie vás zo zlej cesty.

Homo sapiens depressiens

Ak ste mali nepríjemné zážitky z detstva, ktoré boli vyvolané vašimi najbližšími - vašimi rodičmi, celkom iste vás to nejakú postihne. Pokiaľ však budete mať šťastie a začnete si skôr či neskôr uvedomovať pravdu o sebe a o svojich rodičoch, nemusí to s vami až tak zle dopadnúť.

Možno vám vaša mama vynadala vždy, keď ste mali špinavé ponožky.

Možno vás otec nikdy nepochválil.

Možno ste viac ako často od rodičov zažili len ponižovanie.

Možno ste zažili nerešpektovanie, možno potlačovanie.

Možno ich narastajúcu labilitu.

Možno len ich sebeckvo a zákernosť.

Možno toto všetko naraz či po častiach.

Viete, čo sa z vás tak stalo? Emocionálne labilný a bezduchý jedinec.

Viete, aký je to bezduchý jedinec? To je taký typ, ktorý akoby nemal dušu, akoby jeho kroky, činy, myšlienky a slová viedol niekto úplne neznámy, niekto úplne iný. Niekto v jeho

tele, koho nedokáže správne definovať; on sám to však nie je. Človek, ktorý nemá vytvorenú základnú orientáciu v živote. Človek menejcenný a stratený. Človek so skratovým a emocionálne nevyzretým myslením. Človek zablokovaný, ktorý nedokáže prekonať vlastnú slabosť, človek ponižovaný. Akýsi nový druh Homo sapiens depressiens. Viete, aký je to uvedomelý človek? Iste, múdry človek. A aký je to múdry človek? Je to ten, ktorý JE. Ktorý len jednoducho je. Je už na takom stupni svojej vlastnej cesty, že vie, uvedomuje si. Jedná sa najmä o existenciu toho jednoducho, že všetko je presne tak, ako má byť, či už je to v danej chvíli takzvané zlé alebo dobré. Je to vysoký stupeň vnútornej vyrovnanosti, ak nie v daných podmienkach ten najvyšší.

Ide o pokoj a ticho v človeku. Nejde o únik. Ani o strach. Ide o extrémnu duševnú silu. Je to také osvetlenie duše.

Osvetlenie duše nastáva vtedy, keď si dokážete stanoviť to, čo vlastne chcete. Je to veľmi dôležité. Dokázať si uvedomiť to, čo vlastne chcem.

ROZPRÁVKOVÁ POLITIKA

alebo zlučovanie protikladov

Istotne sa teraz pýtate, čo už len môže mať spoločné politika s rozprávkami. Veď od politika sa žiada, aby bol pragmatický, stál nohami pevne na zemi a bol taktický, čiže má byť presným opakom rozprávkového hrdinu, ktorý víťazí svojím čistým štítom a nekompromisnou vernosťou ideálu. Rozprávky vedia nadschnúť, dať človeku krídla a vieru vo víťazstvo dobra nad zlom - ale patria do sveta snov. V porovnaní

s rozprávkami je politika škaredá a všedná - ale určuje náš každodenný život. Možno si poviete, že tieto dva svety sa nikdy nemôžu stretnúť. Kým však nenájdeme bod, v ktorom sa spája svet politiky so svetom rozprávok, budeme stále žiť v zakliatej krajine a čudovať sa, prečo je svet taký zlý. O jednom svete budeme naďalej iba snívať a ten druhý žiť. Ako spojiť tieto zdanlivo nespojiteľné protiklady, čítajte na strane 2-3.

SOKRATOVE 3 sitá

Jedného dňa prišiel k Sokratovi akýsi rozčúlený človek: „Počul si už, Sokrates, čo urobil tvoj priateľ? Musím ti to ihneď povedať.“

„Moment,“ prerušil ho mudrc. „Preosial si to, čo mi chceš povedať, cez tri sitá?“

„Cez tri sitá?“ prekvapene sa opýtal ten človek.

„Áno, áno, cez tri sitá. Prvým sitom je pravda. Preskúmal si, či všetko, čo mi chceš povedať, je naozaj pravda?“

„Nie, len som to počul a...“

„Tak teda si to zaiste preosial cez druhé sito, ktorým je dobro.

Je to, čo mi chceš povedať, keď už nemôžeš dokázať, že je to pravda, aspoň dobré?“

Ten druhý váhalo odpovedať: „Vôbec nie, práve naopak...“

„Aha!“ prerušil ho Sokrates. „Tak použime ešte tretie sito a pozrime sa, či to, čo mi chceš povedať a čo ťa tak rozrušilo, je potrebné!“

„Potrebné to veru nie je...“

„Teda,“ usmial sa mudrc, „keď to nie je ani pravdivé, ani dobré, ani potrebné, radšej na to zabudni a nezafazuj tým ani seba, ani mňa!“

Extrémna duševná sila. Tá je naozaj veľmi dôležitá. Ak by sme dokázali vyburcovať svoje myšlienky a činy k takejto aktivite, naše ťažkosti, naše smutné a beznádejné nálady by dokázali ustúpiť, ak nie aj úplne zmiznúť. Tú extrémnu vnútornú silu má každý v sebe. Skúste to, prebuďte ju zo spánku, nech nezaspí navždy.

Pamätajte si, že barle sa odkladajú až

naposledy. To znamená, že najskôr sa musíte naučiť opätovne chodiť, a to veľmi postupne. Je dôležité posnažiť sa odstrániť to, čo je možné odstrániť, na to ostatné sa treba aspoň lepšie pozrieť. Keď odstránite aspoň niečo, získate silu odstrániť zase niečo ďalšie a získate ďalšiu silu. Každý však musí najskôr chcieť, lebo práve v chcení je vôľa. Vôľa zbaviť sa zastaralých, nezdravých myšlienok a nahradiť ich poznaním a vnútorným pokojom.

Leila

 Chválim Vás za časopis, ktorý vydávate. Kúpila som si ho prvý raz na námestí v Trenčíne. Neverím veľmi takýmto pouličným predajom, pretože človek nikdy nemôže vedieť, či tie peniaze pôjdu na ten účel, na ktorý majú. Keď som ho však začala čítať, nefutovala som, že som ho kúpila. Konečne nejaký zmysluplný časopis bez klebiet a suchých rečí. Držte sa. A prosím Vás, ako často Váš časopis vychádza? Nikde na Vašej stránke som to nenašla. A dá sa aj objednať? Ďakujem.

Vaša čitateľka Andrea

 Milá Andrea, sme radi, že sa Ti časopis páči. Jeho kúpou si podporila tlač ďalšieho čísla časopisu a výstavbu Verejného kempu v Martine. Na tieto účely sme ale použili iba polovicu z Tvojho príspevku a druhých 5,- Sk zostáva bezdomovcovi-distribútorovi, ktorému predaj časopisu umožňuje postaviť sa na vlastné nohy a zaradiť sa znovu do života.

Priestor pre život vychádza približne 8 krát do roka, podľa potreby a možnosti bezdomovcov - záujemcov o distribúciu. Časopis však plánujeme vydávať pravidelne ako mesačník, ale zatiaľ sa nám nepodarilo rozšíriť redakčný tím, ktorý pracuje zdarma.

Keďže sa asi nie každému podarí stretnúť našich distribútorov-bezdomovcov alebo si ho kúpiť v stánku PNS, pripravili sme pre čitateľov možnosť si časopis objednať a odoberať poštou. Viac o spôsoboch ako získať Priestor pre život, dokonca aj zdarma, nájdete na poslednej strane.

redakcia

 Milá redakcia, kúpila som si včera na námestí v Banskej Bystrici už po druhýkrát Váš časopis a nedá mi, aby som aspoň v krátkosti nezareagovala. Jediné výstižné slovo, ktoré mi napadá je - ďakujem. Nikdy by som nečakala, že toľko lásky, pravdy, pokory a hlavne hlbokého pochopenia nájdem v časopise kúpenom na ulici od bezdomovca za 10 korún. To, čo ste zhrnuli do odpovede pre Martinu, je veľká dávka Svetla pre každého neprebudeného. Robíte veľkú službu ľuďom aj Bohu. S pozdravom

Magdaléna z B. Bystrice

 Magdaléna, ďakujeme za povzbudenie v práci a hlavne za to, akým spôsobom čítaš náš časopis. Každý, kto sa namáha precítiť a plne pochopiť každú vetu, tým súčasne na sebe duchovne pracuje, lebo rozširuje svoju schopnosť vnímania a cítenia. Modli sa a pracuj neznamená odriekať slová modlitby a robotovať na panskom, ako sa to donedávna interpretovalo, ale zachievat sa v cite a pracovať na sebe. Ďakujeme Tebe a zároveň aj všetkým ostatným, ktorí takto čítajú Priestor pre život.

redakcia

Dotyky duší

Bol piatok a ja som sa práve vracala z obedňajšej prestávky. Kráčala som dole schodmi pri obchodnom dome, ponorená do seba a do svojich problémov. Zrazu sa mi prihovarila akási mladá žena. Chvilu mi trvalo, kým som ju vôbec zaregistrovala a pochopila, čo vlastne chce. Podávala mi akési noviny a niečo rozprávala. Priznám sa, v tej chvíli som ju vôbec nepočúvala, ale pochopila som, že chce peniaze. Chcela som jej strčiť do ruky desať korún a utekať rýchlo preč. Nemohla som však nájsť drobné mince, a tak som ešte váhala, či jej vôbec niečo dám. Nakoniec som vytiahla z peňaženky dvadsať korún a čakala som, kým mi vydá. Tá mladá žena mi stále niečo oduševnene rozprávala a podávala mi tie noviny. Nechcela som jej noviny, ale ona bola neodbytná. A tak som si ich vopchala do kabelky, aby mi už dala pokoj. Noviny ležali v kabelke až do nedele. Ani neviem ako, zrazu som mala hlavu plnú tej mladej ženy. Rozpamätala som sa, že bola skromne oblečená, ale pekne upravená. Zrazu sa mi začali

vynárať jej slová. Hovorila niečo o tom, prečo predáva tie noviny, že sama patrí medzi chudobných ľudí, vraj býva v nejakom kempu, dokonca, že tie noviny majú internetovú stránku. Tá žena mala v sebe toľko odhodlania a viery. Áno, ona verila tomu, čo hovorí. Je to až neuveriteľné, ale tá žena ma zasiahla tam, kde presne chcela. Stále nad ňou rozmýšľam. Viete, v tej chvíli som si povedala:

„Dievčatko, ty nie si jediná, kto má problémy. Každý má tie svoje. A okrem toho mne nikdy nikto nič nedal, tak si prosím ber tých desať korún, čo odo mňa chceš, a daj mi už pokoj.“ Teraz sa za tieto myšlienky hanbím. Ale napadlo ma aj to, že tá žena by bola asi dobrá obchodníčka, že proste má naviac ako predávať na ulici noviny. Ale až teraz si uvedomujem, že je na správnom mieste. Je proste tam, kde má byť. Je ako ovca, ktorú poslal Boh. Veď vo mne zanechala hlboké stopy. A myslím, že nie iba vo mne. Chcem jej povedať, že si ju nesmierne vážim, a hanbím sa za to, že mi to až tak dlho trvalo uvedomiť si, že aj ona je človek, ktorý si zasluhuje lásku a úctu. Ďakujem, že si sa mi prihovarila.

Evita

ROZPRÁVKOVÁ POLITIKA

alebo zlučovanie protikladov

Protikladnosť nášho reálneho života a života, o ktorom snívame, núti k zamysleniu. Buď budeme v tomto dvojakom živote pokračovať a naďalej trpieť, alebo tieto dva svety spojíme a budeme žiť iba jeden skutočný, plnohodnotný život, v ktorom naplníme svoje sny.

Aby sme mohli tomuto rozporu v nás porozumieť, pozrime sa na protiklady, ktoré túžia po spojení, v širšom, celosvetovom merítku.

Na jednej strane stoja západné krajiny. Sú aktívne, technicky vyspelé, ale duchovne prázdne.

V protiklade k nim stoja východné krajiny ako pasívne, technicky zaostalé, ale duchovne bohaté. Na západe neberú ducha vážne. V duchovný svet buď neveria, alebo ak áno, tak len teoreticky. V praxi nie. Američan cestujúci v lietadle sa síce môže formálne hlásiť ku kresťanstvu, ale v skutočnosti sa bojí, že keď lietadlo spadne, tak on prestane existovať. Naopak, je schopný zaplatiť aj 100.000 dolárov, aby po smrti zmrazili jeho telo, lebo verí, že až veda v budúcnosti pokročí, on bude žiť ďalej! Americký človek sotva chápe, čo by to ten duch mal vlastne byť a duchovný svet si predstavuje len nejakou technologicky, pozemsky. Na Východe zase neberú vážne hmotu. Ind je schopný rútiť sa v prefaženom nákladiaku s pokazenými brzdami dolu kopcom, lebo má celkom živý pocit, že je nesmrteľný. Hmota je pre neho iba ilúzia, z ktorej hodlá čo najskôr vyvanúť.

Duch bez hmoty je ale nekonkrétny a hmota bez ducha neživá. Ak tieto dva svety nespojíme, budeme mať na jednej strane bezduchý život a na strane druhej „duchovno“ odtrhnuté od života, čoho výsledkom budú nešťastné ľudské životy. Veď ako vyzerá náš život dnes? Človek sa v práci mení na robota, ktorý podľa naučeného scenára vykonáva svoju prácu, a pre zmenu, keď vchádza do kostola, odkladá svoj zdravý rozum. Veda bez vzťahu k vyšším hodnotám sa stáva nebezpečnou a náboženstvo bez reálneho uplatnenia poverou, nemajúc podstatný vplyv na život. Keby však človek pri svojej práci použil intuíciu a možnosti svojho ducha, otvorili by sa mu tak netušené perspektívy. A keby pri náboženskej kázni nevypínal zase svoj mozog, ale usiloval sa aj pochopiť to, čo sa tam hovorí, jeho náboženstvo by konečne za niečo stálo. Veď k čomu je „duchovno“, keď ním človek žije iba pár chvíľ v kostole, ale inak plne akceptuje a podporuje materialistický systém hodnôt, ktorý je v rozpore s cítením, svedomím i s jeho náboženstvom?

To, čo potrebujeme, nie je boj proti materializmu alebo nepraktickému duchovnu, ale zlúčenie bežného života v hmote s duchovným cítením tak, aby konečne vznikol duchovný život.

Západná pologuľa dosiahla obdivuhodné výsledky v ovládnutí vonkajšieho, hmotného sveta, východná v ovládnutí sveta vnútorného. Stačí iba tieto schopnosti spojiť a využiť. Západ má veľkú schopnosť niečo aplikovať hmotne, ale príliš sa nezaobera nad hlbším významom vecí a často svojou schopnosťou sebe aj iným škodí. Východ zasa prijíma vysoké duchovné pravdy, ale má malú schopnosť ich aplikovať do života, čím upadá. Východ a Západ podvedome cíti, že sa jeden bez druhého nezaobíde. Tak sa Kalifornia v poslednej dobe stala centrom východných náboženstiev a urobila z mystických zážitkov nový výrobný artikl. Japonsko zase povýšilo technický pokrok na nové náboženstvo. Výmenou pozícií medzi najzápadnejšou a najvýchodnejšou časťou sa však udialo iba akési oplodnenie protikladov, nie ich zlúčenie. A samotná

zámena extrémov nemá žiadny skutočný význam, lebo niečo hodnotné môže vzniknúť iba spojením rôzností.

Pozrime sa na to, aký úžitok má spojenie protikladov napríklad v umení. Pre amerických indiánov sú charakteristické bubny – rytmická hudba takmer bez melódie. Pre Indiu zase ľahavé melódie, pri ktorých sa rytmus nedá poriadne ani identifikovať. Ale čosi také úžasné, ako hudba, kde sú rytmus a melódia plne rozvinuté, mohla vzniknúť iba v Európe, kde sa udialo spojenie zmyslu východu pre melódiu a západu pre rytmus.

Priepasť medzi východom a západom cítiť aj v iných oblastiach. Napríklad Hollywoodska kinematografia má perfektné prepracované efekty a technické spracovanie filmov, ale filmové scenáre za efektmi dosť zaostávajú. Na východe ležia hlboké témy ľadom, lebo nemajú vhodné vyjadrenie. Spojenie obsahovej hĺbkou východu a technickej schopnosti západu by mohlo priniesť hodnotné filmy, ktoré by určite významne zmenili rebríček hodnôt človeka, a tým aj jeho život.

Aj náboženský život by dostal inú hĺbku. Na západe je bežná modlitba, na východe meditácia. Pri modlitbe človek hovorí k Bohu, pri meditácii Ho zase počúva. Na západe je častou chybou, že veriaci sa až zúrivo modlí: „Daj, aby sa stalo“, ale či to, o čo žiada je aj správne a v súlade s Božou vôľou, sa pýtať zabúda. Na východe sa v meditácii snažia stíšiť, aby počuli Boha. Pri zriekaní sa seba a svojich činov však zostávajú prijaté pravdy bez úžitku, neaplikované do reálneho života. Modlitba a meditácia patria ale k sebe, lebo iba počúvanie a následné prepracovanie počutého v sebe môže viesť k zmene človeka na duchovne hodnotnejšiu a vedomejšiu bytosť.

Je na mieste otázka, ako a kde by sa mali tieto protiklady Východu a Západu spojiť, aby z nich mali úžitok ľudia na celej planéte. No, určite niekde medzi tými dvoma pólmi. Ako určite tušíte, práve stredná Európa je miestom, kde sa udeje toto mystické spojenie protikladov. Že práve Slovensko stojí na rozhraní vplyvu východu a západu, ho predurčuje na vysoké poslanie, ktorého naplnenie je nesmierne dôležité pre ďalšiu existenciu našej planéty.

Pre Slovensko teda nie je vhodná podsúvaná cesta ekonomicko-materialistického života, ani idea kolektívneho náboženstva, ale jeho vlastná cesta, utvárajúca samostatne vedomého duchovného človeka.

Pokiaľ Vás poslanie Slovenska v spájani sveta ducha a hmoty zaujíma, pošlite nám SMS-ku na tel. č. 0908 085 758, alebo e-mail na adresu redakcia@priestorprezivot.sk a v tejto téme budeme v nasledujúcom čísle pokračovať.

Z prednášky p. Emila Páleša, Duchovná úloha Strednej Európy.

Desať Božích prikázaní

Prikázanie desiate

NEBUDEŠ ŽIADOSTIVÝ MAJETKU BLÍŽNEHO SVOJHO A VŠETKÉHO, ČO JE JEHO!

Kto sa snaží čestnou prácou a čestným obchodovaním dosiahnuť zisk, ten môže pri veľkom zúčtovaní v pokoji vyčkať výzvu tohto prikázania; pretože okolo neho prejde bez toho, aby ho vážne zasiahlo. Je vlastne ľahké splniť všetky prikázania, a predsa... len sa poriadne pozrite na všetkých ľudí a skoro prídete k poznaniu, že aj toto pre človeka vlastne úplne samozrejmé prikázanie sa nedodržiava, a keď, tak len veľmi zriedkavo, a to nie s radosťou, ale len s veľkou námahou.

Ako neukojiteľná žiadostivosť sa ženie nad všetkými ľuďmi, či bielymi, žltými, hnedými, čiernymi alebo červenými, závidieť iným spoluobčanom to, čo sami nevlastnia. Ešte lepšie vyjadrené: Závidia všetko! Už v tejto závisťi spočíva aj zakázaná žiadostivosť! Prestúpenie zákona je tým už dokonané a stáva sa koreňom mnohého zla, ktoré človeka rýchlo privedie k pádu, z ktorého sa často už nikdy nepovzviecha.

Priemerný človek si napodiv zriedka cení to, čo nazýva svojím, ale vždy len to, čo ešte nevlastní. Temno horlivo rozsievalo žiadostivosť a ľudské duše sa až príliš ochotne pustili pripravovať čo najúrodnejšiu pôdu pre túto smutnú sejbu. Tak sa časom u väčšiny ľudstva stala základom všetkého konania a zhonu túžba po vlastníctve druhých. Počnúc jednoduchým želaním cez prefíkanosť, stupňujúc sa v umení prehovárať, až po bezhraničnú závisť ustavičnej nespokojnosti, vrcholiacej slepou nenávisťou.

Každá cesta k uspokojeniu tejto žiadostivosti bola uznaná ešte za správnu, ak neodporovala príliš očividne pozemským zákonom. Božie prikázanie ostalo v rastúcej ziskuchtivosti nepovšimnuté! Každý sa považoval za čestného, pokiaľ nebol pozemským súdom bráný na zodpovednosť. Zabrániť tomu ho ale nestálo veľa námahy. V najväčšej opatrnosti použil celý dôvtip svojho rozumu, ak chcel svojich spoluobčanov bezohľadne poškodiť alebo si lacno zaistiť nejakú výhodu.

Nepomyslel, že práve to ho v skutočnosti vyjde oveľa drahšie než získané pozemské prostriedky! Dôvtip v dnešnom ponímaní však nie je nič iné, než výkvet prefíkanosti, či jej vystupňovanie. Podivuhodné je, že prefíkanému človeku nikto nedôveruje, dôvtipného si ale vážia! Táto nezmyselnosť vychádza zo všeobecného stanoviska a názoru. Prefíkaný človek je babrákom v umení uspokojiť svoju túžbu, zatiaľ čo rozumovo dôvtipní ľudia sú v tomto majstrami. Babrák nedokáže svoju vôľu zaodiť do pekných foriem, a preto zožne iba súcitné opovrhnutie. Avšak tomu, kto to vie,

dostáva sa od duší, ktoré holdujú podobným sklonom, ten najzávistlivejší obdiv! Aj v tomto je závisť, pretože dnešné ľudstvo nedokáže bez závisťi vzdať obdiv ani rovnakému druhu. Ľudia nepoznajú túto hnačicu silu mnohého zla. Nevedia, že práve závisť v mnohorakých podobách ovláda a riadi celé ich myslenie a konanie! Ako u jednotlivcov, tak aj v celých národoch. Riadi štáty, plodí vojny a neustály spor, kdekôľvek sa majú čo i len dve osoby o niečom poradiť!

Výstražne by sa malo zvolať ku všetkým štátom: Kde ostáva poslušnosť voči desiatemu Božiemu prikázaniu? V tej najnemilosrdnejšej túžbe sa usiluje každý pozemský štát len o majetok toho druhého! Nezastavia sa pritom pred vraždou jednotlivca, masovou vraždou, alebo pred zotročením celých národov, len aby sa sami vyšvihli k veľkosti. Pekné reči o sebazáchove, alebo sebaochrane sú len výhovorkami, pretože sami jasne cítia, že sa musí niečo povedať, aby sa tieto ohromné zločiny proti prikázaniu Božím trochu zmiernili, ospravedlnili!

Nič im to však nepomôže; neúprosne je rydlo, ktoré vrýva do knihy svetového diania nerespektovanie Božích zákonov, neroztrhnutelné sú nitky karmy, ktoré sa upnú na každého jednotlivca, takže ani to najmenšie hnutie jeho myslenia a konania sa nemôže stratiť bez nápravy!

Kto dokáže prehliadnuť všetky tieto vlákná, ten vidí, aký hrozivý súd bol týmto vyvolaný! Zmätok a zrútenie sa toho, čo bolo doposiaľ vybudované, sú len prvými ľahkými dôsledkami najhanebnjších porušení desiateho prikázania Božieho! Nik k vám nebude milosrdný, len čo na vás začnú stále viac doliehať plné dôsledky. Nič iné ste si nezaslúžili. Tým príde len to, čo ste si sami vynútili!

Vytrhnite si nekalú žiadostivosť úplne zo svojej duše! Uvážte, že aj štát sa skladá len z jednotlivcov! Nechajte všetku závisť a nenávisť voči tým ľuďom, ktorí podľa vášho názoru majú viac majetku ako vy! Má to svoj dôvod! Že ale nie ste schopní rozpoznať dôvod, že to nesiete sami vinu tým, že ste si dobrovoľne vynútili ohromné a Bohom nechcené zúženie svojej schopnosti chápania, dôsledkom neblahého preceňovania rozumu!

Kto v novej ríši Božej na zemi nebude chcieť byť spokojný s postavením, ktoré mu bude dané rozuzlením karmických vlákien, ktoré sám vytvoril, ten ani nie je hodný príležitosti, aby sa pomerne ľahko zbavil starých vín, ktoré na ňom spočívajú. Nie je hodný toho, aby ešte súčasne duševne dozrel a našiel cestu nahor, do ☞ ③

domova všetkých voľných duchov, kde vládne len Svetlo a radosť! Každý človek, ktorý je nespokojný s tým, čo dostáva, bude v budúcnosti bráný neúprosne ako nepotrebný rušiteľ želaného mieru, ako prekážka zdravého vzostupu! Ak v ňom ale bude ešte dobrý zárodok, ktorý zaručuje skorý obrat, tak bude novým pozemským zákonom k vlastnému úžitku tak dlho pokorený, až kým príde k poznaniu bezpodmienečnej správnosti múdrej vôle Božej. O správnosti aj pre neho, ktorý doposiaľ len v dôsledku krátkozrakosti svojej duše a vlastnej hlúposti nemohol spoznať, že lôžko, na ktorom teraz na zemi leží, si zhotovil on sám ako bezpodmienečný dôsledok celého jeho doterajšieho bytia, viacerých životov pozemských i životov na onom svete a že to nie je náhoda slepej ľubovôle! Konečne pritom spozná, že pre seba potrebuje práve to a iba to, čo prežíva a kde sa nachádza, ako aj pomery, do ktorých sa narodil so všetkým, čo s tým súvisí!

● Ak na seba usilovne pracuje, tak bude stúpať nahor nielen duševne, ale aj pozemsky. Ak si však trucovito chce vynútiť inú cestu, bezohľadne a na úkor spolublížnych, tak mu to nikdy nebude na úžitok.

● Pokiaľ bude človek očakávať, alebo dokonca žiadať, aby sa mu dokázalo, že je svojím názorom na omyle, bude to iba nový hriech a opovážlivosť. On sám sa učinil neschopným poznania a naložil na seba najväčšie bremeno spôsobom, ktorý sa najviac protiví Božej vôli. Preto sa bude musieť o poznanie, ktoré v sebe hrubo zasypal, usilovať sám.

● Pre ľudské duše to bude tvrdý zápas, kým sa budú môcť oslobodiť od zvyčajného prestupovania desiateho Božieho prikázania a budú skutočne podľa tohoto prikázania žiť v zmýšľaní, v reči a v konaní! Ale na všetkých tých, ktorí to nedokážu, čaká utrpenie a zánik tu na zemi i na onom svete!

Kto sa nenamáha, aby Pánovo slovo aj správne pochopil, ten sa prevíňuje!

Aristokracia

Tento list napísala 74 ročná pani a doniesla nám ho do verejného kempu v Martine. Mnoho ľudí, hlavne v jej veku, cíti podobne. Jej list odráža pocit bezmocnosti, trochu hnevu nad dnešnou spoločnosťou, no hlavne vyjadruje jej súcit.

Vážená aristokracia! Dnes, 3. januára som si pred veľkoobchodom Lidl prvýkrát kúpila časopis Priestor pre život. Prečo som ho kúpila za posledný groš? Lebo sa moje srdce pohlo nad dvoma dievčatami, ktoré uzímené a utrpené museli znášať pohľady opovrhnutia okoloidúcich. Adolf Hitler počítal ľudí „ein Stück“, na kusy. Ja sa pýtam, kto si dovoľuje sa takto správať k ľuďom? Ajhľa, človek! Hovorí Stvoriteľ Sveta. Človek je Korunou Tvorstva, je Stvorenie Božie. Človek je ale stvorený na obraz Boží, preto sme si pred Bohom všetci rovní. Bez ohľadu na finančné možnosti, bez ohľadu na spoločenské postavenie! Každému dal právo na slobodu, slobodnú vôľu a duchovné cítenie. Vrchnosť, ktorá sa volá vláda alebo parlament, vo svojom vyhlásení, ktoré sa volá ústava, takéto práva potvrdzuje a vyhlasuje za právoplatné.

Pozrime sa na život bližšie a buďme vidiaci a počujúci. Vy tvrdošíjní ľudia, neobrezaného srdca, máte oči a nevidíte, máte uši a nepočujete! Kedy sa spamätáte a pokoríte sa pred Bohom? Blíži sa váš koniec! Pri vnímaní tej strašnej a krutej reality som dnes ráno sledovala tábory ľudí. Aristokracia v snahe byť stredobodom pozornosti sa na každý robotný deň oblieka do čiernych šiat ako ženích na

● dámy v desaťtisícových róbach odhaľujú svoje intímne miesta, aby upúťali pozornosť svojich tanečníkov, a tak v rozkoši páni ukájajú svoje vášne, kým skromná manželka doma roní slzy. Obyčajní chudobní ľudia sa často doma s utrpením pozerajú, niekedy nadávajú či plačú. Aby ten žiaľ zahnali, občasi si za posledný groš aj vypijú. Lebo kde sú nedostatky, tam sú hotové zmätky. Často chýbajú prostriedky na základné potreby, stravu pre deti... Ak zomrie šľachtic, alebo Oni veľkomožní, všetky kapely sveta hrajú, ale ak robotník padne z lešenia a zabije sa, lebo nebolo dost peňazí ho zodpovedne urobiť; alebo zasype baníka, nezahraje mu ani to Requiem.

● Mám 74 rokov, bola som dobrá korešpondentka, napísala som stovky listov, no nikdy som nemusela napísať slovo BEZDOMOVEC. Čo je to za spoločenské dianie, keď každý deň počujem toto hrozné slovo? Kde sa vzalo? Odkiaľ ho vyčítali? Kto zakotvil toto slovo do Ústavy toho-ktorého štátu, keď má každý právo niekde bývať, právo na posteľ a jedlo. Kde má svoj stôl a na ňom tanier s teplou polievkou...???

● Aleluja, chváľte ľudia živého Boha, ktorý bol, je a bude Pánom všetkého a všetkých. Ďakujem mu, že otvoril srdce človeku a vložil do neho veľkú lásku, vďaka čomu ste Vy zabezpečili vo Vašom kempe hynúcim aspoň najnutnejšiu záchranu. Nech Otec nebeský žehná Vaše kroky.

● So slzami v očiach som si pozrela v časopise fotografiu mojej milovanej priateľky Hildušky, ktorá v noci dokázala pomôcť padlému zmrznutému človeku na zemi, a aj napriek tomu, že riskovala ohrozenie života, postarala sa oň a dovedla do kempu. Nech Stvoriteľ nebies, ktorému tak dôveruješ, Ťa odmení. Patrí Ťi veľká vďaka.

● Na Zemi kedysi žili mnohé svetové veľmoci: Egypt, Babylon, Asýria, Mezopotámia, Grécko, Rím a Angloamerika. Najnovšie tak možno nazvať OSN, ktorá je tiež možno posledná. No všetky tieto národy padli. Faraón s pyšným a zatvrdnutým srdcom, čo nechcel prepustiť národ, ktorý zotročoval, sa utopil so svojím vojskom v mori. Stále trvá výstraha. Memento mori. Pamätaj na smrť!

PRAVDA A LOŽ

v našej spoločnosti

● Pozrite sa triezvo na dobu, v ktorej žijeme. Vládne v nej pravda, alebo lož?

● **DEMOKRACIA.** Demokracia je účasť ľudu na správe vecí verejných. Hovorí, že máme možnosť ovplyvňovať aktívne a tvorivo našu prítomnosť a podobu spoločnosti, v ktorej žijeme. Spýtajte sa na ulici, koľko ľudí má ten pocit? Koľkí cítia, že ich túžby a predstavy sa naplňujú a uskutočňujú? A koľkí naopak majú pocit bezmocnosti niečo zmeniť k lepšiemu? Koľkí sa vôbec zaujímajú o spoločnosť a veci verejné, a nie iba o seba? Tak poznáme, či to, že žijeme v demokracii je pravda alebo lož.

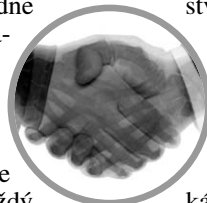
● **PRIVATIZÁCIA A SLOBODA.** Jednou z priorit našej demokraticky zvolenej vlády je privatizácia všetkého, čo sa sprivatizovať dá. Privatizácia znamená, že to, čo bolo vo vlastníctve štátu, prejde do súkromných rúk. Teda to, čo bolo spravované volenými zástupcami ľudu, bude teraz ovplyvňované nevolenými vlastníkmi, ktorých záujmy vôbec nemusia byť v súlade so záujmami ľudí a štátu. Inak povedané, demokraticky zvolená vláda ruší účasť ľudí na chode ekonomiky a predáva ju do rúk bohatých zahraničných vlastníkov, ktorí nie sú ani volení, ani nie sú nijako ovplyvniteľní ľuďmi našej krajiny. Smeruje teda privatizácia ku slobode, šťastiu a prosperite obyvateľ-

● stva, alebo k totalitnej moci cudzích vlastníkov nad ľuďom našej krajiny? Ekonom Karol Marx pripodobnil vzťah medzi zamestnávateľom a zamestnancom k vzťahu medzi otrokárom a otrokom a kapitalizmus nazval modifikovanou otrokárskou spoločnosťou. Nakoľko mal

● pravdu, to zistíme, keď sa opýtame robotníkov a zamestnancov, akú majú účasť na riadení firmy a čo sa s nimi stane, ak si dovoľia neprísť jeden deň o šiestej ráno do práce. Kto je vlastne slobodný v spoločnosti, v ktorej hŕstka bohatých vlastní všetko a ostatní sú odkázaní na ich milosť či nemilosť?

● **PRIVATIZÁCIA A ZNÁRODNENIE.** Po roku 1948 tu prebehla veľká lúpež súkromného majetku, zvaná znárodnenie. Bohatí ľudia boli okradnutí o svoje rodinné majetky. Od roku 1989 tu prebieha opačný proces: naša spoločnosť sa zbavuje majetkov v prospech zahraničných a nadnárodných spoločností. Čo z toho je väčšia krádež, to zistíme, keď porovnáme rozdiel medzi skutočnou hodnotou sprivatizovaného majetku a cenou, ktorá bola zaň vyplatená. V každom prípade: čo je horšie? Zobrať majetok bohatým a dať ho všetkým, či zobrať majetok všetkým a dať ho bohatým? Je to iste vec dôvery, či tým bohatým veríme, že to myslia s nami dobre. A čím nás presvedčili, že to naozaj myslia dobre? Poznáme tých ľudí a ich názory na život? V každom prípade, vláda bohatých a mocných sa nazýva oligarchia, nie demokracia. Kto a prečo nás teda klame zdaním demokracie?

● **DŮCHODKOVÁ REFORMA - DRUHÝ PILIER.** V podstate ide o to, že obyvateľstvo

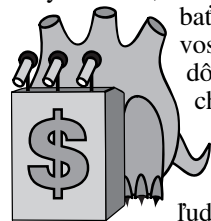
sobáš. Je to nápadné, ale odporné. Robia to, akoby im to niekto nariadil. Ale je napísané: „Pokorní zdedia zem a budú sa tešiť veľkému pokoji, ale pozrieš na miesto bezbožného a nebude ho.“ Pyšný sa Bohu protiví, ale pokornému sa dostáva milosti.

4 Pozrite sa na reláciu „Smotánka“, kde

p. Olga z Martina

vypláca veľké peniaze dôchodkového poistenia nie do spoločnej kopy, z ktorej sa prerozdeľuje dôchodcom, ale na účty súkromných bánk, ktoré desať rokov z akumulovaných peňazí nevyplatia ani jedinú korunu. Sen každého bankára: Spravovať vklady, ktoré sa desať rokov nevyberajú a navyše príspevky do nich sú zákonom prikázané. Navyše, keď začnú vyplácať dôchodky, vplyvom neprestajnej devalvácie a zdražovania tovarov peniaze už nebudú mať tú hodnotu, akú majú teraz. A po ďalšie: Peniaze, ktoré teraz plynú do súkromných rúk, samozrejme štátu chýbajú a na sociálne dávky používa peniaze z privatizácie strategických podnikov. Inak povedané: Štát predal strategické podniky zahraničným spoločnostiam, aby mohli zahraničné banky desať rokov bez výdavkov akumulovať peniaze z našich sociálnych dávok. Komu vlastne naša demokracia zvolená vláda slúži? A keď naše dôchodky spravujú súkromné banky, prečo je platenie sociálneho poistenia povinné? Prečo štát núti našich ľudí, ktorí teraz nastupujú do práce, aby povinne platili polovicu sociálneho poistenia do súkromných rúk? Koho záujem chráni naše zákony? Odpoveď zistíme, keď si o desať rokov budú dôchodcovské správcovske spoločnosti zratúvať svoje zisky a dôchodcovia svoje devalvované dôchodky.

ZDRAVOTNÉ POISTENIE. V zdravotnom poistení stále platí socialistický princíp solidarity, teda platiť sú povinní všetci, bez ohľadu na to, koľko spotrebujú. Aj tí zdraví platia množstvo zbytočných liekov predpisovaných starým, trvale chorým a nevzdelaným ľuďom lekármi, podplatenými farmaceutickými spoločnosťami. Po drogách a zbraniach je farmácia tretím najvýnosnejším priemyslom na svete. Tu zjavne nikomu socializmus nevádi. Veď keby zdravotné poistenie malo byť robené liberálnym systémom sporenia a osobného účtu jednotlivca, každý by si rozmyslel, koľko liekov si dá predpísať a či vôbec k lekárovi pôjde. Prečo to tak nie je? Odpoveď sa dozvieme, keď si farmaceutické spoločnosti zrátajú svoje zisky. Komu teda slúžia zákony našej krajiny? Kto má z nich prospech? Kto má záujem na potlačaní a hanobení takzvanej alternatívnej a prírodnej medicíny? Kto tu chce diskreditovať také spôsoby liečenia, na ktorých sa nedá veľa zarábať? Je lekárskou starostlivosťou to, keď sa liečia iba dôsledky a skutočné príčiny chorôb sa prehliadajú? Dá sa vôbec nazvať lekárskou vedou to, čo slúži viac záujmom zisku, než ľudskému zdraviu?

INFORMAČNO-DEZINFORMAČNÉ MÉDIÁ. Ako nazvať kanál, ktorým sa k nám valia správy o katastrofách, vraždách, nešťastiach? Zaiste kanálom strachu. Je strach informácia? Určite. Informuje nás o tom, že sme otrokmi, ktorí nemajú právo samostatne myslieť, navzájom si dôverovať a radovať sa z krásy prítomného okamihu. Strach je nástrojom manipulácie, ktorým si mocní udržiavajú slabých v poslušnosti. Kto sa zbaví strachu, je potencionálne nebezpečný, lebo má

moc vidieť veci pravdivo a pravda má moc veci zmeniť. Ako nazvať kanál, ktorý nás učí násiliu? Iste kanálom zlosti. O čom nás informuje zlosť? O tom, že v živote neexistuje porozumenie; robí z nás v podstate vrahov a učí nás, že všetko, čo je iné, než my, treba zlikvidovať. Kto sa zbaví zlosti a dokáže každého pochopiť, je veľmi nebezpečný, lebo nemá nepriateľa a získa si každého, s kým príde do styku. Moc takéhoto človeka stojí nad mocou armád, preto je nebezpečný, a preto treba ľudí dôsledne učiť násiliu. Ako nazvať kanál, ktorý zatajuje podstatné skutočnosti okolo nás a pozornosť ľudí sústreďuje na klebety, ohovárania, nepodstatné informácie, ba dokonca otvorene klame ľudí? Zaiste kanálom manipulácie. Kto má záujem, aby ľudia nepoznali pravdu a žili v ľži a ilúzii? Kto má zisk z ľudskej hlúposti a kto ju potrebuje živiť? Nie je to nikto iný, než pán Strach. Strach mocných a bohatých, ktorý ukazuje, že nie sú tak mocní, ani bohatí, ako sa tvária. Ten, kto sa nedokázal pozrieť pravde do očí a žije v strachu a v sebaklame, ten zo svojho strachu bude klamať aj iných.

TERRORIZMUS. Najnovším strašiakom zmanipulovaných ľudí dnešnej doby je hrozba terorizmu. Černošský kazateľ a bojovník za ľudské práva Martin Luther King povedal: „Mrzí ma, že najväčším objednávateľom násilia vo svete je moja vlastná vláda.“ Jeho vzorom bol Mahátma Gándhí a aplikoval metódy nenásilného odporu. Zavraždili ho v USA v roku 1968. Kto je vlastne terorista? Ten, ktorý už nevidí iné riešenie, ako so zúfalstva obetovať svoj život a pri tom sa pomstí tým, o ktorých sa domnieva, že sú príčinou jeho nešťastia; či ten, kto v záujme ziskov nastoľuje fašistické, diktátorské a vykorisťovateľské režimy po celom svete? Kto je väčší terorista? Ten, kto si bráni svoju krajinu, pôdu, zvyky, kultúru a náboženstvo, či ten, kto investuje dolár, aby získal tri? Čo je teroristickejšie: Konzervatívnosť morálnych a náboženských hodnôt, či expanzívnosť ekonomiky a túžba po zisku? Je to divné: ľudia majú strach pred fiktívnymi teroristami, akých im vykresľujú médiá a najväčšieho teroristu v dejinách ľudstva, krajinu, ktorá vyvražďila pôvodných obyvateľov, žije z práce národov, ktoré zotročila a v ktorej šlapajach je krv a násilie, tú obdivujú a považujú za vzor slobody a prosperity.

Bol jeden prezident, ktorý chcel zastaviť tú ziskuchtivosť a rozpínanosť USA, volal sa John Fitzgerald Kennedy. Chcel sa sústrediť na riešenie sociálnych problémov, vzdelanosti a s každou krajinou chcel vychádzať v dobrom. Nebolo mu dopriate premeniť USA na skutočnú svetovú veľmoc, ktorá by bola vzorom ostatným krajinám a mala by moc nastoliť na Zemi mier a prosperitu založenú nie na ziskuchtivosti jednotlivcov, ale na spolupatričnosti všetkých ľudí celej planéty. Bol zavraždený v Texase v roku 1964. Hoci jeho vražda bola vyšetrená, spisy boli utajené a skutočného objednávateľa vraždy za svet nikdy nedozvedel. O štyri roky neskôr bol zavraždený jeho brat Robert Kennedy, keď už bolo isté, že sa stane americkým prezidentom.

Chýbalo naozaj málo a svet mohol byť omnoho krajší. Čo sa však nestalo, to ešte môže byť. Bude mi čťou, keď aj mňa zabijú za to, že som si otvoril ústa. Rád sa zaradím do nespočetného zástupu tých, ktorí pre pravdu preliali svoju krv. Telo možno zabiť, pravdu však nie. Tak, páni ziskuchtivci a rozpínavci, tu som, tu ma máte, mierte presne, aby ste zbytočne nemíňali cenné náboje. Kiež by aj moja krv pomohla tomu, aby raz nastúpil u vás prezident, ktorého si svet bude vážiť a ktorého sa vám zabiť nepodarí. Potom zistíte, že je to aj pre vaše dobro, a že keď máte dobrých priateľov, tak nepotrebuje obrovské majetky, ani po zuby ozbrojenú armádu. Raz aj vy pochopíte, že žiť sa dá aj bez strachu a krajšie. A že pre Život toho stačí málo. Ľudia sa boja zabijakov naokolo, no pri tom nevidia, že najväčšími nás zabíja strach a zlosť v nás samých, ktoré sú dôsledkom túžby po zisku, moci a sláve. A tá je zas dôsledkom vnútorného nenaplnenia, pocitu nedostatku, krivdy a ublíženia, ktorý pramení z toho, že sme sa stratili sami seba a Láске, z ktorej všetci pochádzame.

Milan Rusko

Rozprávka o somárovi

Somár je jedno z mála domácich zvierat, ktoré sa slepo nepodriaďuje príkazom človeka. Preto jeho meno ľudia používajú na označenie hlupáka. Ale neoprávnene.

Kde bolo tam bolo, bol jeden dedko, a ten mal starého somára. Zviera mu dlhé roky slúžilo, keď tu jedného dňa padlo do studne. Chudák dedko zúfalo plakal a snažil sa niečo vymyslieť, aby ho odtiaľ dostal. Ale nech hútal celé hodiny, nič nevyhútal. Rozhodol sa teda, že studňu zakope. „Somár je už aj tak starý a vyschnutú studňu som chcel zakopať už dávno,“ povedal si. Zavolať si na pomoc susedov. Spolu sa chopili lopaty a začali hádzať hlinu do studne. Starý somár rýchlo pochopil, čo sa deje, a začal hrozne hikať. Na prekvapenie každého sa však po chvíli upokojil. Keď dedo nakukol do studne, videl, že somár po každej hodenej lopate hlíny robí niečo fantastické. Otriasa hlinu zo seba, zadupáva ju, a tak sa dostáva stále vyššie a vyššie. Dedko a susedia ďalej hádzali hlinu, a somár sa otriasal a postupoval nahor. Keď napokon vykročil zo studne a spokojne odkráčal, každý sa len udivene pozeral.

Aj na nás sú hádzané rôzne smeti a bremená, keď v našom živote padneme a klesneme na dno. Trik ako sa dostať z toho von je v našom vlastnom úsilí otriasť zo seba staré a nesprávne, a urobiť krok hore. Každý problém je príležitosť, ktorá je nám milostivo podsunutá ako možnosť dostať sa z nepríjemnej situácie. Z každého problému je nejaké východisko, pokiaľ to nevzdáš a nezastaviš sa. Keď Ti bude ťažko, nenadávaj druhým do somárov, ale spomeň si na tento príbeh o múdrom zvierati a nevzdávaj to!

Rozčúľ sa tiež niekedy, milý synu

„Pane, nechaj ma plakať! Potrebujem sa posťažovať, snáď i zanadávať si!“ A usadne pred Pánom Bohom s chmúrnym pohľadom; zloží hlavu do dlaní a z očí sa mu rinú obrovské slzy.

„Syn môj, prečo si to neurobil skôr, na zemi?“

„Nemohol som, Pane, musel som sa chovať sväto, musel som všetko prehltnúť, ovládať sa, mlčať, až mi z toho praskol žalúdočný vred, a teraz som tu. Ale preto, že som to všetko znášal, už zahájili môj kanonizačný proces. Nikdy som sa nerozčúľil.“

„To bola chyba, milý synu. Práve kvôli tomu si umrel a ja ťa do raja pustiť nemôžem.“

„???“

„Chápeš, že so všetkým tým hnevom vo vnútri do raja nesmieš? Každý, i ten najhlúpejší pozemský remeselník vie, že tam, kde je stlačená para, musí byť tiež ventil; a ja som človeku také ventily dal - plač a hnev.“

„Ale Pane, čo dôstojnosť? A svätosť?“

„Zase tá svätosť! Vy by ste stále chceli byť svätejší ako Boh! Veď som vám ukázal správnu cestu, dal som vám žalmy. S nimi môžeme plakať, nadávať a rozčuľovať sa spoločne.“

„A čo kresťanstvo, Pane?“

„Iste, chlapče, kresťanstvo znamená jednať inak, ako keď nadávame.“

„???“

„Moji múdri ľudia už kedysi veľmi dávno povedali: „Iracimini et nolite peccare,“ „Hnevajte sa, ale nehrešte.“

„Ale to je predsa paradoxné, Pane! Je potrebné udržiavať určitú rovnováhu.“

„Áno, kresťanstvo znamená najst ten „správny bod“, ale ten sa nehľadá ľahko: človek ho dokáže s veľkou námahou len odhadnúť, pretože spočíva v samom srdci lásky. A Ježiš,“ pokračuje Pán Boh, „aký bol môj Syn krásny, keď sa rozčuľoval! Práve

on, poslušný Baránok.“

Noblesný pán nie je schopný slova.

„Zato keď potom prídete,“ pokračuje Boh, „ste ako bomby so stlačeným vzduchom, a ja vás musím nechať vonku - je to ako dlhý očistec - dokiaľ sa nezbavíte všetkého hnevu a zlosti, čo ste neodložili na zemi.“

Pozri sa napríklad na tamten obláčik. Ten divoko gestikulujúci rehoľník po ňom pobieha už skoro sto rokov, a predsa svojmu predstavenému ešte neprestal nadávať.

Ten človek opodiaľ je zase predstavený. Keď na zemi začala „kríza autority“, hrýzol si do perí, aby

nepovedal niečo nevhodné a neurazil city svojich podriadených.

A muž, ktorý sedí s rukami v dlaniach, sa potrebuje zbaviť všetkého jedu, ktorý musel zhltnúť kvôli svojim „naoko“ priateľom. Vždy len mlčal. A umrel na infarkt.

A rovnako to bolo s tou rehoľnicou s ústami dokorán, čo jej z nich vychádza para. Až teraz tu vychádzajú všetky slová, ktoré mala na jazyku, ale zakaždým ich radšej prehltla, až ju nakoniec ťažili na srdci ako kameň.

Rovnakou terapiou tu prechádza množstvo manželiek a matiek. Už tomu rozumieš? Ako by mohli spievať s mojimi deťmi v raji so všetkým, čo ich ťaží?“

„Takže aj ja budem musieť stráviť nejaký čas tu a uľavovať si slzami a rozčuľovaním?“

„Nielen to, synu. Tvoja vina je ešte oveľa väčšia: zabil si spravodlivosť.“

„Čo to hovoríš, Pane? Veď som umrel práve márnou túžbou po nej, pretože som ju na zemi nenašiel!“

„Nenašiel by si ju nikdy, pretože taká spravodlivosť, akú si predstavuješ ty, neexistuje. Existujú však spravodliví ľudia: každý spravodlivý človek je kúskom pozemskej spravodlivosti. Čím viac je spravodlivých ľudí, tým viac je spravodlivosti.“

Spravodlivosť je ako mozaika. Ale stále je v nej mnoho prázdnych miest, pretože ľudia si myslia, že ju nájdu hocikde. Ty si sa vyčerpal tým, že si ju hľadal mimo seba, umrel si kvôli tomu a teraz je na zemi o kúsok spravodlivosti menej. To vy hatíte moje plány, práve vy! Rozčúľte sa tiež niekedy, deti moje! Nestarajte sa o to, či vás raz budú kanonizovať. Kvôli tomu, aby ste mohli vstúpiť do raja, sa musíte vedieť niečoho zriecť!“

Lia Cerrito, Z Boží kanceláre, vyd. Karmelitánske naklad. Kostelní Vydří

LEPŠÍ SVET

Našou úlohou je vytvárať vo svete LÁSKU, MIER a HARMÓNIIU! A ako? Skúsme sa ku každému správať tak, akoby mal len tie NAJLEPŠIE a NAJKRAJŠIE vlastnosti. Každý z nás ich má, len si ich plne neuvedomuje, prípadne im nedáva priestor prejavu a navonok.

Už len zameraním pozornosti na tieto vyššie ľudské kvality ich v každom, s kým prichádzame do styku, prebúdžeme a posilňujeme. Človek sa tým okamžite mení k lepšiemu - začína sa sám vyladovať na tieto vyššie kvality.

Určite ste si všimli, že to funguje aj opačne. Svojou zlou náladou môžeme pokaziť náladu aj iným. Je to tak preto, že všetko na seba vzájomne pôsobí - či si to uvedomujeme, alebo nie.

Ak svoj pohľad zameraný na vyššie kvality rozšírime na všetko okolo seba - budeme celé naše okolie - „naš svet“ - meniť na tento krajší obraz. Skutočnosti, ktoré sa nám nepáčia, začnú ustupovať, lebo ich už viac nebudeme posilňovať tým, že im venujeme svoje myšlienky. Tak začneme meniť svet k lepšiemu - hneď teraz.

ĎAKUJEM! :) Dávid M.

Život a smrť pod psa

Odvšadiaľ znela náklazlivá hudba. Ľudia si podupkávali nielen do rytmu hudby, ale aj do rytmu zimy. Ľudkovci stáli v skupinkách, pozorovali javisko. Z deravých vreciek vyberali lacné tekvicové semiačka, ktoré si kládli do úst a po chvíľke vyplúvali bielu šupinu pokrytú lesklými slinami priamo pred seba, prípadne na chrbát pred sebou, až jedno dieťa vykričlo, že sneží a ľudia tomu uverili, lebo videli po zemi a na sebe súvislú bielu pokrývku. Vypĺznutý starý pes sa potíkal pomedzi ľudí a snažil sa ich odhaliť pomocou svojich magických modrých očí. Keby ste sa mu do nich pozreli, uvideli by ste ozajstné slzy. Starého psa všetko rozrušilo. Obrovský huk, nechutné pachy pochádzajúce z pripečených klobás a čerstvých zvratkov. Starý pes hľadal modrými slzavými očami niekoho, koho nemohol nájsť. Vtedy k nemu podišlo malé kučeravé chlapča a zodvihlo ruku. Starému psovi sa usmiali oči, lebo si myslel, že ho ide pohladkať. Lenže chlapcova ľavá ruka ho surovo udrela, chlapcova noha ho kop-

studeným zvetraným pivom. Starý pes zakľučal, ale nikto si jeho bolesť nevšimol. Ani babky-demokratky, ktoré stáli neďaleko a ktoré sedávali v prvých laviciach v kostole, ani primátor, ani obaja farári, ani pubertiaci, ani ich rodičia. Všimli si to len malé deti - citlivé dušičky, ktoré sa akoby na povel rozplakali. Umlčali ich. Cumlíkmi s jahodovou a medovou príchuťou. Malý

chlapec sa rozrehotal. Starý pes sa odplazil medzi obrovské repračky. Vtedy k nemu pristúpil mladý muž, ktorý vyzeral ako Peruánek. Pohladkať starého psa a sľúbil mu, že sa po neho vráti. Oči starého psa sa usmiali, lebo pochopili. Hudba stíchla, ľudia odišli, nadišla noc, sneh zmizol. A keď mladý muž prišiel na druhý deň po starého psa, našiel ho už len stuhnutého od smrti a ľudskej krutosti. A vedľa neho sedelo malé kučeravé chlapča a plakalo od ľútosti.

Mária Trubínyová

Košľa šťastného človeka

Jeden kráľ - rozpráva talianska povesť - mal syna, ktorý celé dni len sedel na balkóne paláca a strašne sa nudil. Z tejto nudy vážne ochorel a zdalo sa, že už mu nebude pomoci. Vtedy vstúpili na scénu mudrci, ktorí tvorili kráľovskú radu. Zhodli sa na tom, že jedinou pomocou pre princa by bolo, keby našli v krajine šťastného človeka; košľa tohto šťastlivca by bola skutočným liekom pre princa.

Celý štáb kvalifikovaných úradníkov sa dal ihneď do hľadania šťastného človeka. Hľadali a hľadali, prehľadávali každý kúsok kráľovstva, ale bez úspechu. Nakoniec sám kráľ na poľovačke natrafil náhodou na radostne si pískajúceho muža. Práve pracoval na poli pri lese. Ten skutočne potvrdil: „Áno, som naozaj šťastný a svoj život by som nevymenil ani s kráľom, ani s pápežom.“

Vtedy panovník predniesol svoju prosbu: „Môj syn je smrteľne chorý. Ako liek potrebuje košľu šťastného človeka. Zaplatím akúkoľvek cenu.“

Chlap bezradne rozhodil rukami: „Je mi veľmi ľúto, kráľ môj, ale nemôžem ti pomôcť. Nemám ani jednu košľu.“

Paradox nášho času

Paradox nášho času je, že máme väčšie budovy, ale menšie charaktery; širšie diaľnice, ale užší rozchlad. Máme väčšie domy, ale menšie rodiny; viac vymožeností, ale menej času; viac expertov, ale ešte viac problémov; viac lekárov, ale menej zdravých; viac vedomostí ale menej múdrosti.

Znásobili sme bohatstvo, ale znížili hodnoty; rozprávame príliš veľa a milujeme málo. Naučili sme sa zariadiť si život, ale nie život. Píšeme viac, ale čítame menej; pridali sme roky životu, ale nie život rokom. Sme schopní letieť na Mesiac, ale máme problém prejsť cez cestu a navštíviť suseda. Rozbili sme atóm, ale nie predsudky.

Žijeme v dňoch zvýšenej telesnej vitality, ale zníženej morálky. Máme tabletky na všetko, na náladu, pokoj i na smrť. Žijeme v čase, keď ti technológia umožňuje čítať tieto fakty a rozhodnúť sa, či ich vezmeš do úvahy, alebo budeš ignorovať.

Bez práce ?????? !!!!!!!

Ťažké je pretĺkať sa životom no pamätaj si, že závišť k tomu nepatrí, lebo zdravie je tvoj najcennejší poklad. Ostatné potreby sú bezcenné, a tak ako naši predkovia môžeš bez nich existovať. Nebuď chamtivý a nezávid. Zastav sa a pomôž biednejším, ako si ty. Aj takýmto spôsobom zažiješ radosť, keď potešíš tých, čo už prestávajú veriť a nevládzu sa vzpierať tejto dobe. Čo robí väčšina ľudí? Poddali sa všeobecnej prázdnote. Chodia v kravatách, robia to, čo sa vyžaduje aby robili, aby sa mohli vozit' v drahých autách. Obyčajný ľud ich nezaujima, smejú sa mu a pohrdajú ním. Majú navrch.

Som človek a chcem aspoň trochu žiť a dýchať. Mať každý deň chleba na stole a prácu, aby som si naň zarobil. Chcem pracovať, je mi jedno kde a čo budem robiť, keby som aj kanále čistil. Mesto som obehol stokrát všetkými smermi, ale nikoho nezaujímam. Ani známosti nemám, tak len ako vyvrhel tejto spoločnosti chodím na Úrad práce a týždeň čo týždeň hovorím - nemám. Takto plynú mesiace a roky. Dostávam aj príspevok. Hodí sa, no tých pár korún môj dlhodobý pochmúrny stav nevyrieši. Pracovať chcem, no nik ma nechce zamestnať. Môžem za to? Čo mám robiť, mám sa hodiť pod vlak? Aké je to v tejto dobe kruté a podlé. Hlásateľ v telke povie - počet nezamestnaných narastá... Veselý je sympafák, usmieva sa za ten plat. Mne by veru aj päť tisíc stačilo; tisíc nájom, tisíc zvyšok a tritisíc na jedlo. Žil by som si ako kráľ, nič zvláštne už nezháňal. Nie som nezamestnaný z nudy, ani veru nie som blbý. Nik o mňa záujem nemá, aká je to perspektíva? Založiť si rodinu? Uživí ju, no ako? Ísť za kopce, do Čiech, a či ešte ďalej? Milujem túto krajinu, no dnes v nej všetci mladí hynú. Na čierno by práca bola, no to nie je vôľa moja, a keď sa chcem zahlásiť, nikto nemá pre mňa nič. Môžeš o dom ďalej ísť, je tu ďalší zákazník na prácu bez formalít.

Politici čo vy viete. Tento systém zlyhal v mnohom. Uskromniť sa, ale z čoho? Pri živote ma drží viera v Boha, moja matka, jeden oblek na konkurzy a vôľa za tie roky stále veriť v dobro ľudí, že ma niekto zobudí z toho zlého sna a zamestná.

DESAŤ RÁD

V tomto čísle sme uverejnili výklad posledného z desiatich Božích prikázaní, preto si dovoľujeme predchádzajúce prikázania stručne pripomenúť. Veď či môže byť pre život človeka niečo dôležitejšie, ako rady Stvoriteľa života a zákonov, podľa ktorých všetko funguje? Keďže človek, podľa súčasťou Života, konaním proti jeho zákonitostiam ide sám proti sebe. Snaha prekričať hlas svedomia vedie iba k hluchote a prehĺbeniu priepasti medzi ním a Životom. Porušovanie ktoréhokoľvek z prikázaní je odklonením sa od zdroja Života a postupne vedie k duchovnej smrti. Nie je teda na mieste tieto Božie rady, ktoré sa často vysvetľujú skreslene alebo povrchno, prehliadať.

1 Nebudeš mať iných Bohov, aby si sa im klaňal. Je isté, že pod inými bohmi sa nemyslia iba nejaké drevené figuríny znázorňujúce cudzie božstvá, ale úplne reálne modly nášho každodenného života - majetok, kariéra, blahobyť, rodina, moc, peniaze a ďalšie záležitosti, ktoré má človek sklon stavať nad svojho Boha. Ľahko sa mu potom vymknú spod kontroly a úplne ho zotročia. Pred týmto otroctvom má človeka chrániť dodržiavanie prvého prikázania.

2 Nezneužívaj meno Pána, svojho Boha. Človek, ktorý zabudol na svojho Boha, pôvodcu a udržiavateľa všetkého živého, isto zabudol aj na svoj duchovný pôvod. Keď jeho meno užíva ako nadávku alebo bežnú frázu, bez úcty a lásky, prípadne v jeho mene robí nepravosti, môže si vďaka druhému prikázaniu uvedomiť, že mu uniklo v živote to najdôležitejšie a kráča opačným smerom. Keď sa znevažuje meno, znevažuje sa tým aj nositeľ tohto mena!

3 Deň sviatočný máš svätiť. Tretie prikázanie radí, aby sa človek popri svojich svetských záležitostiach aspoň siedmy deň venoval duchovnému životu. Veď ak bez potravy zomrie telo, ako skončí duch bez potravy duchovnej? Siedmy deň taktiež umožňuje urobiť bilanciu uplynulého týždňa a poučiť sa z toho, lebo staršie udalosti sa ľahko zabúdajú.

4 Máš ctíť otca i matku. Prikázanie nabáda ľudí k úcte stavu otcovstva a materstva. Iba keď otec a matka berú svoje poslanie výchovy s plnou vážnosťou a zodpovednosťou, môže výchova priniesť požehnanie. Potom si ich aj deti budú ctíť prirodzene, cítiac veľkosť ich rodičovského posolania. Žiaľ, mnohí rodičia toto prikázanie porušujú, a preto im ani úcta ich detí nepatrí.

5 Nezabiješ. Toto slovo neznamena iba „nezavraždíš“, ale aj „neubiješ“. Upozorňuje, že človek nemá ubíjať v druhom človeku ušľachtilé city - lásku, pravé priateľstvo či dôveru, inak mu to priniesie zlý osud. Rodičia nemajú ubíjať v deťoch

ich prirodzené vlohy iba preto, že sa nezhodujú s ich práním, ani ich lásku alebo priateľstvá pre svoju malichernú svetskú vypočítavosť. Deti však tiež nemajú zraňovať lásku, s ktorou im rodičia vytvorili vhodné podmienky pre ich vývoj tým, že možnosti, o ktoré rodičov žiadali, nevyužívajú.

6 Nenarušíš manželstvo. Čistá láska medzi dvoma ľuďmi má byť pre každého posvätnou. Beda človeku, ktorý zapríčiní narušenie harmónie takéhoto manželstva - či už z nečistej žiadostivosti, ktorá pri nezdravom fantazírovaní zosilnie a prerastie v čin, alebo z rozumovej vypočítavosti rodičov sledujúcich svoje vlastné ciele, či z iných dôvodov. Keď však v manželstve láska nie je a nevládne v ňom žiadna harmónia, nie je čo rozbiť. Toto prikázanie teda tiež určuje, aké má manželstvo byť, aby bolo hodné tohto názvu.

7 Nebudeš kradnúť. K majetku blížneho patrí okrem hmotných vecí aj jeho povest', verejné uznanie, jeho myšlienky a dôvera, ktorej sa mu dostáva od druhých. Ak si niekto privlastňuje niečo z jeho duševného vlastníctva, alebo ho okráda o dôveru iných rozširovaním informácií o jeho súkromných pomeroch, prekračuje toto prikázanie dokonca závažnejším spôsobom, než je ujma na hmotnom majetku.

8 Nevydáš krivého svedectva proti blížnemu svojmu. Pretože ľudom chýba jednotný vysoký cieľ ich života, ohováranie sa stalo obľúbeným zvykom ľudí nemajúcich si čo hodnotné povedať. Hmotný útok však možno napraviť ľahšie než útok na dušu, ktorá trpí podkopaním povesti. Prekračovanie tohoto prikázania však spútava ohovárača, nedopriavajúcu mu čas na jeho vlastný duchovný vzostup.

9 Nebudeš bažiť po žene blížneho svojho. Toto prikázanie je namierené proti nezdravo prepešovaným telesno-zvieracím pudom. Kto nedokáže udržať svoje myšlienky čisté, tomu pomôže vyhýbanie sa príležitosti: nekupovať, nepozerať, nevyhľadávať - časopisy, filmy a príležitosti povzbudzujúce telesno-zvierací pud, lebo pud sa prebúdza výlučne iba myšlienkami.

10 Nebudeš žiadostivý majetku blížneho svojho a všetkého, čo je jeho. Závišť je zdrojom mnohého zla, nečestnosti a vypočítavosti. Jej plodom je zakázaná žiadostivosť, ktorá sa stala motívom väčšiny ľudských činov vedúcich k zhonu a bezohľadnému zhromažďovaniu na úkor iných, na úkor prírody, na úkor zdravia... najmä však na úkor seba samého, neponechávajúc čas na samotný účel nášho života na Zemi.

Podrobné vysvetlenie všetkých desiatich prikázaní, ktoré tento skrátený popis nenahrádza, nájdete na našich internetových stránkach.

Hradby

Za krajinou, kde sa piesok lial, býva ešte jeden múdry kráľ. Nevlastní hradby kamenné, len chrámy z lásky stavané. S radosťou sa tam s ním privítaš, nájdeš ho, ak v srdci lásku máš.

Rozprávky sú vraj len pre deti, treba ich však aj pre tých veľkých. Bez lásky sa šťastne nedá žiť, neviem, či na veku záleží...

Hľadaj v harmónii večných krás, nájdeš ju, ak v srdci lásku máš.

Večnosť

dokedy človeče ešte hľadať máš?
Nebolo dosť
biedy a smútku v твоjich dejinách?
To, čo hľadáš,
je predsa na dosah,
stačí chcieť
a v srdci lásku máš.

O dvoch záhradách

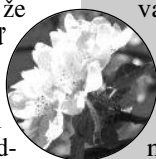

V jednom meste boli vedľa seba dve záhrady. Prvý majiteľ sa volal Árun a majiteľ druhej Hárun. Árunova záhrada kvitla jedna radosť, ale Hárunova nie. Zeleninu mu prevrťavali červy, kvety vädli a ovocie z jeho stromu bolo kyslé.

Háruna zožierala strašná závišť. Celé dni tajne nakukoval cez plot, špehoval suseda a počúval za jeho dverami, aby tomu prišiel na kobyľku. Veril, že Árun musí poznať nejaké kúzlo alebo sa spojil so samým diablom. Strážil suseda dňom i nocou, už nemal ani chvíľku pokoja, ale čas plynul a on na nič neprišiel.

Konečne navštívil mudrca a sťažoval sa. „Árun vstáva ráno o šiestej. Kvôli nemu tiež vstávam o šiestej. Keď vidím, že kropí, začnem takisto kropiť. Keď zbadám, že hrabe, tiež pohrabem. Keď nakupuje v bazári, idem za ním potichučky ako myš. Počujem, že kúpil falie – tak kúpim falie. Keď kúpi redkvičku, kúpim redkvičku. Keby zasadil metlu, tiež zasadím metlu. Tak ako to, že jemu záhrada prekvitá a mne nie?“

Mudrc si ho prehlíadol spod úzkych viečok a zasmial sa: „Odpoveď je jednoduchá, milý Hárun! Obaja ste dostali do vienk rovnaný diel záhradníckej sily. Stačí presne na jednu záhradu. Árun sa stará o jednu, a preto mu to klapie. Ale ty sa staráš o dve – o svoju a Árunovu!“

Prvý Verejný kemp v Martine. Kapacita 26 lôžok. Bezdomovcov však vďaka „politike“ stále pribúda...

PRIESTOR PRE ŽIVOT MÔŽETE

● stiahnuť z internetu

zdarma v PDF formáte – tlačiiteľné na A4

● odoberať poštou

mailom **i:** objednat@priestorprezivot.sk

poštou **✉** OZ Proces3, Kratinova 11, 036 08 Martin

Napište nám, koľko vydaní časopisu si chcete objednať, adresu, na ktorú ich máme zasielať a zaplaťte poštovou poukážkou príslušnú sumu na našu poštovú adresu. Cena jedného výtlačku vrátane poštovného je 15,-Sk

● kúpiť v stánku PNS

Musíte si časopis pýtať, väčšinou dať objednať. Obj. číslo 5190. Zoznam 1800 stánkov na webe

● čítať na internete

Výber najlepších článkov +ešte viac na:
www.PriestorPreZivot.sk

● a samozrejme, kúpiť od našich distribútorov bezdomovcov z verejného kempu v Martine

Kúpou časopisu podporíte budovanie verejných kempov pre ľudí v núdzi, jeho čítaním však oveľa viac – rast duchovného života ľudskej spoločnosti

JAR Na kostolných schodoch sedel muž a sledoval neviditeľných chodcov. Pred ním ležal takmer prázdny klobúk a pri ňom tabuľka s nápisom: „Som slepý. Prosím, pomôžte.“ Okoloidúci spisovateľ sa zohol a vhodil do klobúka pár mincí. Mysľou mu prebehlo: „Nech mi nezdar nikdy nezastrie schopnosť vnímať krásu...“ Potom bez toho, aby si pýtal dovolenie, zobral tabuľku a niečo na ňu napísal. Na slepce zvedavé otázky odpovedal s úsmevom: „Nenapísal som nič, čo by nebola pravda. Len som dal svojim riadkom novú podobu.“ Po tých slovách odišiel. Od tej chvíle sa začali sypať peniaze do klobúka prúdom. Napoludnie, keď bol už plný mincí a bankoviek, to slepec nevydržal a poprosil okoloidúceho, aby mu povedal, čo je na tabuľke napísané. Chodec sa zohol a čítal: „Je jar, a ja ju nemôžem vidieť...“

Aforizmy

- Skutočné problémy možno prekonať, len vymyslené sú neprekonateľné.
- Svet nebude asi nikdy dokonalý, ale môže byť lepší.
- Pre duchovného človeka je práca súčasne modlitbou i službou Bohu.
- Ak máš pri práci na pamäti Boha menej než v kostole, nemáš ho naozaj v srdci.
- Človek by mal byť hodnotený podľa toho, ako využíva svoj čas, nie ako používa peniaze.
- Kto nepracuje, žije na cudzí účet.
- Sny tých, ktorí spia v páperí, nie sú vôbec krajšie ako sny tých, ktorí spia na holej zemi.
- Nikdy nie sme takí chudobní, že by sme nemohli poskytnúť pomoc blížnemu.
- Lenivosť je hlúposť tela, hlúposť je lenivosť ducha.
- Viac požehnaní je v dávaní ako v dostávaní – motto milosrdných a boxerov.

Dokonalá nedokonalosť

Jeden čínsky nosič vody mal dve veľké hlinené nádoby; každú zavesenú na konci palice, ktorú nosil na ramenách. Jedna mala prasklinu, druhá bola dokonalá.

Na konci dlhej cesty, ktorá trvala od potoka až k domu, bolo v prasknutej nádobe vody len do polovice, kým v druhej vždy plná miera. Táto nádoba bola pyšná na svoj výkon, veď to robila dokonale. Ale chůda prasknutá nádoba sa hanbila za svoju nedokonalosť a cítila sa úboho, pretože bola schopná len polovičného výkonu. Po dvoch rokoch súženia oslovila nosiča: „Hanbím sa, pretože voda zo mňa počas cesty domov odteká.“

Nosič jej odpovedal: „Všimla si si, že kvietky rastú len na tvojej strane chodníka, a nie na druhej? Vedel som o tvojej nedokonalosti a na túto stranu cesty som porozsieval semená rastlín. To ty si ich každý deň polievala, keď sme sa vracali domov. Dva roky zbieram tieto krásne kvetiny, aby som si ozdobil svoj stôl. Keby si nebola taká, aká si, táto krásna by nemohla rozziariť môj dom.“

Všetci máme svoje osobité chyby a zvláštnosti. Všitci sme prasknuté hlinené nádoby. Tieto praskliny a chyby, ktoré sú v každom z nás, robia náš život zaujímavým a vzácnym. Len musíme každého prijať takého, aký je, a vidieť v ňom predovšetkým to dobré...

